

ЕРИХ КЕСТНЕР
ФЕРДИ КУЛП, СКИТНИК ДО
ДОКАЗВАНЕ НА
ПРОТИВНОТО
КАРНАВАЛНА ИСТОРИЯ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

Ферди (по-точно Фердинанд) Кулп бе по-глупав, отколкото, според поговорката, е позволено от полицията. Но тъй като беше богат ерген и съвсем не му трябваше ум, глупостта му не правеше впечатление. И той си живееше добре до деня, в който реши да си обръсне мустачките, откъснати сякаш от лицето на Дъглас Феърбанкс.

Обръсна ги, за да не го разпознаят на карнавалния бал. Хрумването не беше толкова лошо, понеже с мустачките изчезна и последният разузнавателен знак на Ферди. За останалото не си струваше да се говори. Новият му облик вече не предлагаше нищо друго, освен претекст да си сложи на главата шапка. Ферди си тръгна от бръснаря, незабелязано се прибра в дома си, навлече купените от вехтошаря парцали и доволен се запъти към своя сърдечен приятел Якоб Паулих, за да го изненада.

Изненадата — може да се каже — успя напълно! Ферди позвъни. Отвори икономката на Паулих, каза му да почака, бърна се и му даде пет пфенига. После Затръшна вратата под носа му...

Лицето на Ферди Кулп — честна дума — никога досега не бе изглеждало остроумно. В този миг обаче то нямаше конкуренция...

С присъщата си бавност Ферди схвана, че го вземат за скитник, и не знаеше дали това го радва, ето защо със смесени чувства пое към Леополд Щрубел, та за втори път да изпробва въздействието си като дрипльо. Щрубел отвори лично, погледна го мрачно и бутна обратно вратата. Ферди Кулп стоя там слисан, докато прислужницата на Щрубел, решителна личност, не излезе и не му поднесе чиния супа. Искаше, или не — всъщност не искаше, защото не беше гладен, — той трябваше да седне на стъпалата и да изсърба супата. Решителната личност благосклонно го наблюдаваше, дори го потупа по рамото и запита, без да очаква отговор, дали му е било вкусно. Освен това той получи десет пфенига и сандвич със салам. Дори го погалиха по бузата, грубо, но добронамерено.

Ферди имаше голям кръг от познати и можеше наистина да се гордее с тези хора! Където и да отидеше, навсякъде му даваха по няколко пфенига. Неразпознат и по-богат може би с пет марки джобни пари, вечерта той най-послед пристъпи в балната зала.

Докато маскирането бе задължително, развлечението — честно казано — не му доставяше абсолютно никакво удоволствие. Стигаше му, че не го разпознават. Но че от своя страна не разпознаваше другите

гости, го караше да се чувства доста самотен. А знаем, че самотата е поносима само за мъдреците. Ферди Кулп страдаше. И когато задължителното маскиране най-после отпадна, когато лицата, така да се каже, получиха свободата си, нашият дрипльо-любител бе вече напълно пиян от мъка.

Той стоеше под полилея на приказно блестящата зала и с висок глас разказваше на някаква старичка Пиерета историята на порасналото му състояние с около пет марки. Развеселени гости се насъбраха около Ферди и в епически подробности узнаха, че Якоб Паулих му е дал пет пфенига; че прислужницата на Леополд Щрубел, тази решителна личност, обичала да гали скитници; че каменните стъпала всъщност предлагали доста неуютна възможност за сядане; че госпожата на директор Тител изглеждала в домашни дрехи двойно по-обемиста, отколкото в празничен костюм — накратко, стигна се до, макар и весел, но въпреки това достатъчно сериозен скандал. Паулих, Щрубел, госпожа Тител и останалите „клиенти“ на Ферди присъстваха в пълен състав. И не след дълго повечето си наложиха отново маските...

Господин Ферди Кулп крещеше и с иначе чужда за гласа му мощ разпространяваше очевидно нежеланите си познания, докато президентът на карнавала, един достолепен коминочистач, не го завлече в бара. Там двамата господа изпиха по няколко ликьора. Ферди бръкна щедро в подрънкващия си джоб и гордо, ала не без задушевност хвърли на плота няколко фунта медни и други дребни монети. Коминочистачът (по професия председател на окръжния съд) почти падна от високия си стол, изпи чаша студена вода и се разпореди за последващото събитие.

А това ще рече: само след две минути господин Ферди Кулп се озова на улицата, без да е нужно да използва краката си. Един полицаи, който случайно минаваше оттам, пое безплатния по-нататъшен транспорт.

Остатъкът от нощта, а заедно с това и краят на този карнавален бал протекоха за Ферди отново нормално, без да се броят особеностите на изтрезвителя, който изобщо не бе предвиден в програмата му като съвсем подходящ за неговия костюм.

На другата сутрин инспекторът на Полицейски участък XI след привличането на многобройни свидетели успя накрая да изясни

сложното състояние на нещата. В главата на самия Ферди вместо спомени не бе останало нищо друго, освен болка.

Най-после можеше да се прибере в дома си и не излезе от него, докато не му пораснаха наново очарователните мустачки. Това отне все пак един месец — време, което дори за Ферди Кулп бе достатъчно да размисли за няколко часа и накрая все пак да прецени резултата от необичайно уморителното за него прекарване на карнавалния ден.

След това напусна дома си. И то завинаги. Замина за друг град, понеже предишните му познати вече не можеха да го търпят. Е, Ферди можеше да си позволи това преселване. А на новото място скоро намери други познати, които го канеха на гости и го уважаваха. Нали знаем: той беше богат и съвсем не му трябваше ум...

Дори, казват, се бил оженил!

Оттук нататък той посещаваше карнавални балове много предпазливо, без предварително да проверява успеха на своята маска.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.